SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 22. aprila 2010*

V združenih zadevah T-274/08 in T-275/08,

Italijanska republika, ki jo zastopa S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata F. Jimeno Fernández in P. Rossi, zastopnika,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

v zadevi T-274/08 zaradi predloga za delno razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2008/396/ES z dne 30. aprila 2008 o potrditvi obračunov plačilnih agencij držav članic v zvezi z izdatki, ki jih financira Evropski kmetijski usmerjevalni in jamstveni sklad (EKUJS) za proračunsko leto 2007 (UL L 139, str. 33) v delu, v katerem vključuje obresti na zneske, ki bremenijo proračun države Italije na podlagi člena 32(5) Uredbe Sveta (ES) št. 1290/2005 z dne 21. junija 2005 o financiranju skupne kmetijske politike (UL L 209, str. 1), in v zadevi T-275/08 zaradi predloga za delno razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2008/394/ES z dne 30. aprila 2008 o potrditvi obračunov nekaterih plačilnih agencij v Nemčiji, Italiji in na Slovaškem v zvezi z izdatki, financiranimi iz Jamstvenega oddelka Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS), za proračunsko leto 2006 (UL L 139, str. 22) v delu, v katerem vključuje obresti na zneske, ki bremenijo proračun države Italije na podlagi člena 32(5) Uredbe št. 1290/2005,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, M. Prek (poročevalec) in V. M. Ciucă, sodnika,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 25. novembra 2009

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

Predpisi o financiranju skupne kmetijske politike

1 Uredba Sveta (ES) št. 1290/2005 z dne 21. junija 2005 o financiranju skupne kmetijske politike (UL L 209, str. 1, v nadaljevanju: temeljna uredba) je temeljni predpis o financiranju skupne kmetijske politike za odhodke, ki so bili izvedeni po 1. januarju 2000.

2 Člen 49 temeljne uredbe določa:

„[Temeljna uredba se] uporablja […] od 1. januarja 2007 […]

Vendar pa se naslednje določbe uporabljajo od 16. oktobra 2006:

– […]

– člen 32 za primere, sporočene v okviru člena 3 Uredbe (EGS) št. 595/91 in za katere izterjava še ni bila v celoti izvršena 16. oktobra 2006,

– […]“

3 V uvodni izjavi 25 temeljne uredbe je navedeno:

„Za zavarovanje finančnih interesov proračuna Skupnosti je ustrezno, da države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev dejanskega in pravilnega izvajanja finančnih operacij Skladov. Prav tako morajo države članice preprečiti in učinkovito obravnavati vsako nepravilnost, ki jo storijo upravičenci.“

4 V uvodni izjavi 26 temeljne uredbe je navedeno:

„Če gre za odhodke, ki niso v skladu z zakonodajo Skupnosti in zato niso utemeljeni, morajo biti v primeru izterjave zneskov, nakazanih s strani EK[U]JS, izterjane vsote povrnjene skladu. Treba je predvideti sistem finančne odgovornosti za primere, ko so bile narejene nepravilnosti in skupni znesek ni bil izterjan. V ta namen je zaradi varovanja interesov proračuna Skupnosti treba uvesti postopek, po katerem bo Komisija lahko sprejemala odločitve o bremenitvi računa zadevne države članice za del sredstev, ki so bila izgubljena zaradi nepravilnosti in niso bila izterjana v razumnem roku. V določenih primerih malomarnosti države članice je upravičeno zadevno državo članico bremeniti za celoten znesek. Če pa država članica spoštuje svoje obveznosti iz

internih postopkov, je treba najti pošten način za razdelitev finančnega bremena med Skupnost in državo članico."

5 Člen 30(1) temeljne uredbe določa, da „[p]red 30. aprilom leta, ki sledi zadevnemu proračunskemu letu, Komisija sprejme odločitev o potrditvi obračunov akreditiranih plačilnih agencij […] na podlagi informacij, sporočenih skladno s členom 8(1)(c)(iii)."

6 V skladu s členom 8(1)(c)(iii) temeljne uredbe države članice za ukrepe v zvezi z dejavnostmi, ki jih financira Evropski kmetijski usmerjevalni in jamstveni sklad (EKUJS), pošljejo Komisiji „letne računovodske izkaze akreditiranih plačilnih agencij, skupaj z izjavami o odhodkih, podpisanimi s strani odgovorne akreditirane plačilne agencije, in potrebnimi informacijami za njihovo potrditev ter poročilom certifikacijskega organa".

7 Člen 32(1) temeljne uredbe določa, da se „[z]neski, izterjani zaradi nepravilnosti ali malomarnosti, in pripadajoče obresti […] nakažejo plačilnim agencijam, ki jih vknjižijo kot prihodke, namenjene EK[U]JS, in sicer za mesec, ko je bil denar dejansko prejet".

8 V skladu s členom 32(3) temeljne uredbe države članice ob predložitvi letnih računovodskih izkazov iz člena 8(1)(c)(iii) Komisiji predložijo tudi poročilo o postopkih izterjav zaradi nepravilnosti, v katerem navedejo še neizterjane zneske, in sicer glede na upravni in/ali sodni postopek ter leto, v katerem je bila prvič upravno ali sodno ugotovljena nepravilnost.

9 Člen 32(4) temeljne uredbe določa:

„[…] Komisija [se] lahko odloči, da za zneske, ki jih je treba izterjati, bremeni državo članico v naslednjih primerih:

(a) če država članica ni začela vseh ustreznih upravnih ali sodnih postopkov v zvezi z izterjavo, predvidenih v nacionalni zakonodaji in zakonodaji Skupnosti, v enem letu od prve upravne ali sodne ugotovitve;

(b) če do prve upravne ali sodne ugotovitve ni prišlo ali je do nje prišlo z zamudo, tako da je zaradi tega ogrožena izterjava, ali če nepravilnost ni bila vključena v poročilo […] v letu prve upravne ali sodne ugotovitve."

10 Člen 32(5) temeljne uredbe določa:

„Če do izterjave ni prišlo v štirih letih po datumu prve upravne ali sodne ugotovitve ali v osmih letih, če je izterjava v postopku pred nacionalnimi sodnimi organi, zadevna država članica krije 50 % finančnih posledic zaradi neizvršene izterjave, preostalih 50 % pa je kritih iz proračuna Skupnosti.

Zadevna država članica v poročilu iz prvega pododstavka odstavka 3 ločeno navede zneske, za katere izterjava ni bila izvršena v rokih iz prvega pododstavka tega odstavka.

Razdelitev finančnega bremena zaradi neizvršene izterjave v skladu s prvim pododstavkom ne vpliva na obveznost države članice glede izvajanja postopkov izterjave v skladu s členom 9(1) te uredbe. EK[U]JS se nakaže 50 % tako zbranih zneskov, potem ko se zadrži del zneskov iz odstavka 2 tega člena.

Če je v okviru postopka izterjave z dokončnim upravnim ali sodnim aktom ugotovljeno, da ni bilo nepravilnosti, zadevna država članica prijavi EK[U]JS odhodek, nastal zaradi finančnega bremena, ki ga je imela v skladu s prvim pododstavkom.

Vendar pa, če iz razlogov, ki jih ni mogoče pripisati zadevni državi članici, izterjava ni bila izvršena v rokih iz prvega pododstavka, znesek za izterjavo pa presega 1 milijon EUR, lahko Komisija na zahtevo zadevne države članice podaljša rok za največ 50 % prvotno predvidenega roka."

11 V skladu s členom 6 Uredbe Komisije (ES) št. 885/2006 z dne 21. junija 2006 o določitvi podrobnih pravil za uporabo [temeljne uredbe] glede akreditacije plačilnih agencij in drugih organov ter potrditve obračunov Evropskega kmetijskega jamstvenega sklada (EKJS) in Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP) (UL L 171, str. 90) „[l]etni računovodski izkazi iz člena 8(1)(c)(iii) [temeljne uredbe] vključujejo […] tabelo zneskov, ki jih je treba izterjati na koncu izvajanja, po vzorcu iz Priloge III".

Ureditev splošnega proračuna Evropske skupnosti

12 V skladu s členom 71(4) Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL L 248, str. 1, v nadaljevanju: finančna uredba) se „[v] izvedbenih določbah […] določijo pogoji, pod katerimi se Skupnostim plačajo zamudne obresti".

13 Člen 86(1) Uredbe Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje [finančne uredbe] (UL L 357, str. 1) določa, da se „[b]rez poseganja v kakršne koli posebne določbe, ki izhajajo iz uporabe sektorskih predpisov, […] za vsak znesek terjatev […] zaračunajo obresti […]".

Dejansko stanje

14 Da bi se certificirala proračunska leta 2006 in 2007 nekaterih italijanskih plačilnih agencij, med drugim Agenzia per le erogazioni in agricoltura (AGEA, agencija za dodeljevanje pomoči v kmetijskem sektorju), v skladu s členom 30 temeljne uredbe in da bi se zahtevani podatki predložili Komisiji, je bila v Italiji od 27. do 30. novembra 2007 opravljena nadzorna misija predstavnikov generalnega direktorata (GD) Komisije za kmetijstvo. Cilj te misije je bil ugotoviti, katere informacije o zneskih, povezane z nepravilnostmi, zaradi katerih je bil začet postopek izterjave, je treba poslati Komisiji.

15 AGEA je z dopisi z dne 1. februarja 2008 Komisiji poslala poročila o postopkih izterjav zaradi nepravilnosti skupaj s pojasnilnimi opombami, v katerih je zatrdila, da „si pridržuje pravico, da prevzame vsakršno pobudo, namenjeno varovanju finančnih

interesov Italije za kompenzacijo zneskov, za katere se bo izkazalo, da niso dolgovani, na podlagi uporabe meril, določenih za izračun obresti, in tistih, ki jih zahteva Skupnost".

16 Komisija je 28. marca (zadeva T-274/08) in 22. aprila (zadeva T-275/08) 2008 Italijanski republiki poslala obvestilo, v katerem je navedla račune plačilnih agencij, predlagane za potrditev, in pojasnila, da so zneski, določeni na podlagi finančnih posledic, ki so nastale, ker niso bili izterjani zneski, dolgovani zaradi nepravilnosti, temeljili na informacijah, ki jih je poslala AGEA.

17 Komisija je 30. aprila 2008 na podlagi podatkov, ki so jih predložile plačilne agencije držav članic, sprejela Odločbo 2008/396/ES o potrditvi obračunov plačilnih agencij držav članic v zvezi z izdatki, ki jih financira Evropski kmetijski usmerjevalni in jamstveni sklad (EKUJS) za proračunsko leto 2007 (UL L 139, str. 33) (zadeva T-274/08) in Odločbo 2008/394/ES o potrditvi obračunov nekaterih plačilnih agencij v Nemčiji, Italiji in na Slovaškem v zvezi z izdatki, financiranimi iz Jamstvenega oddelka Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada (EKUJS), za proračunsko leto 2006 (UL L 139, str. 22) (zadeva T-275/08).

18 V odločbah 2008/396 in 2008/394 so navedeni zneski, ki jih je treba izterjati od vsake države članice ali ji morajo biti izplačani, vključno s tistimi, ki izhajajo iz uporabe člena 32(5) temeljne uredbe.

19 Glede Italijanske republike odločbi 2008/396 in 2008/394 določata odbitka od predplačil, ki zanjo znašata 114.581.208,51 EUR in 99.839.568,22 EUR iz naslova zneskov, ki se izterjajo zaradi nepravilnosti ali malomarnosti. Ti zneski vključujejo zneske, ki ustrezajo finančnim posledicam, ki bremenijo Italijansko republiko na podlagi

člena 32(5) temeljne uredbe, če se izterjava zneskov, dolgovanih zaradi nepravilnosti ali malomarnosti, ni izvršila v štirih letih po datumu prve upravne ali sodne ugotovitve ali v osmih letih, če je izterjava v postopku pred nacionalnimi sodnimi organi.

Postopek in predlogi strank

20 Italijanska republika je 11. julija 2008 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbi, ki sta bili vpisani z opravilnima številkama T-274/08 in T-275/08.

21 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Splošno sodišče (peti senat) odločilo, da začne ustni postopek v teh zadevah.

22 Stranki sta na obravnavah 25. novembra 2009 ustno podali stališča in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

23 Splošno sodišče (peti senat) je presodilo, da je treba ti zadevi na podlagi člena 50(1) Poslovnika združiti za izdajo skupne sodbe, potem ko sta se stranki na obravnavi opredelili do tega vprašanja.

24 V zadevi T-274/08 Italijanska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj Odločbo 2008/396 razglasi za nično v delu, v katerem so na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe izračunane obresti na zneske, ki bremenijo proračun države Italije za proračunsko leto 2007.

25 V zadevi T-275/08 Italijanska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj Odločbo 2008/394 razglasi za nično v delu, v katerem so na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe izračunane obresti na zneske, ki bremenijo proračun države Italije za proračunsko leto 2006.

26 V zadevah T-274/08 in T-275/08 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbi zavrne;

– Italijanski republiki naloži plačilo stroškov.

Pravo

27 Italijanska republika v utemeljitev tožb navaja en sam tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 32(5) temeljne uredbe.

Trditve strank

28 Italijanska republika trdi, da je Komisija napačno razlagala člen 32(5) temeljne uredbe. Komisiji v bistvu očita, da ji je naložila, naj na podlagi tega člena plača zneske

vključno z obrestmi, čeprav po italijanskem pravu ni mogoče obračunati obresti brez sodne odločbe.

29 Prvič, Italijanska republika meni, da je treba člen 32(5) temeljne uredbe razlagati tako, da se nanaša le na zneske, in ne na morebitne obresti, ki bi lahko nastale na podlagi teh zneskov. Glede tega poudarja, da se ta določba ne nanaša na nastanek obresti, medtem ko so v odstavku 1 tega člena izrecno navedene. Iz tega sklepa, da je nameraval zakonodajalec v odstavku 1 in v odstavku 5 člena 32 temeljne uredbe urediti dva različna primera. Odstavek 1 tega člena naj bi se nanašal na primere, v katerih se je postopek izterjave končal, obresti pa so že bile izterjane od prejemnikov. Zato naj ne bi bilo ustrezno, da bi jih država lahko „zadržala". Člen 32(5) temeljne uredbe pa naj bi se, nasprotno, nanašal na tekoče postopke, pri katerih vključitev obresti in datum, od katerega tečejo, še nista gotova.

30 Poleg tega Italijanska republika poudarja, da če je člen 32(5) temeljne uredbe izjema in pomeni odstop od splošnega načela iz odstavka 1 tega člena, ga je treba razlagati ozko, ob upoštevanju dejstva, da izraz „obresti" ni izrecno naveden.

31 Drugič, Italijanska republika meni, da ta razlaga upošteva, da je država članica pravno nezmožna določiti višino obresti, dokler ni terjatev do prejemnika sredstev ugotovljena po sodni poti, ker je na podlagi člena 2033 codice civile (italijanski civilni zakonik), sodišče pristojno, da ugotovi izhodišče obresti, odvisno od tega, ali je prejemnik sredstev dobroveren ali slaboveren. Poleg tega Italijanska republika meni, da dejstvo, da se obresti upoštevajo le, kadar so dolgovani zneski dokončno določeni, najbolje ustreza logiki člena 32(5) temeljne uredbe, pri katerem je iz besedila tretjega, četrtega

in petega pododstavka razvidno, da gre za začasno pavšalno potrditev, ki je lahko predmet poznejših kompenzacij.

32 Tretjič, Italijanska republika navaja, da nikoli niti neizrecno ni priznala meril za izračun, ki jih je določila Komisija. Po eni strani naj bi namreč italijanska plačilna agencija vedno zatrjevala, da ob izpodbijanju postopkov izterjave pred nacionalnimi sodišči zneski, ki jih države članice dolgujejo na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe, ne smejo vključevati obresti, po drugi strani pa naj bi o tem v predhodnem postopku izrecno obvestila Komisijo in si pri tem pridržala pravico vložiti tožbo pri sodiščih Skupnosti. Zato naj bi bilo dejstvo, da je plačilna agencija, ko je Komisiji poslala dokumente, potrebne za potrditev obračunov, vključila obresti v zneske, dolgovane na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe, brezpredmetno.

33 Komisija izpodbija trditve Italijanske republike in meni, da ni napačno razlagala člena 32(5) temeljne uredbe.

Presoja Splošnega sodišča

34 Najprej je treba navesti, da želi Italijanska republika s tem tožbenim razlogom dokazati, da je treba odločbi 2008/396 in 2008/394 razglasiti za nični, ker naj bi Komisija s tem, da je vključila obresti iz člena 32(5) temeljne uredbe, napačno razlagala to določbo. Ker je Komisija Italijanski republiki naložila odbitke na predplačila na podlagi člena 32 temeljne uredbe v višini 114.581.208,51 EUR (zadeva T-274/08) in 99.839.568,22 EUR (zadeva T-275/08), ti odbitki pa naj bi bili sestavljeni iz zneskov iz odstavka 5 tega člena, Italijanska republika očita Komisiji, da je te zadnje zneske izračunala tako, da je upoštevala obresti.

35 Člen 32 temeljne uredbe zadeva obveznosti držav članic glede izterjave zneskov od prejemnikov zaradi nepravilnosti ali malomarnosti.

36 Člen 32(5) temeljne uredbe se nanaša na posebne primere, v katerih država članica zneskov ni izterjala v štirih letih po datumu prve upravne ali sodne ugotovitve ali v osmih letih, če je izterjava v postopku pred nacionalnimi sodnimi organi. Za take primere je torej določeno, da „zadevna država članica krije 50 % finančnih posledic zaradi neizvršene izterjave, ostalih 50 % pa je kritih iz proračuna Skupnosti".

37 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba pri razlagi določbe prava Skupnosti upoštevati ne le njeno besedilo, temveč tudi njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je ta določba (glej sodbo Sodišča z dne 7. junija 2005 v zadevi VEMW in drugi, C-17/03, ZOdl., str. I-4983, točka 41 in navedena sodna praksa, ter sodbo Splošnega sodišča z dne 6. oktobra 2005 v združenih zadevah Sumitomo Chemical in Sumika Fine Chemicals proti Komisiji, T-22/02 in T-23/02, ZOdl., str. II-4065, točka 47).

38 Ob upoštevanju teh načel je treba preučiti, ali je treba izraz „finančne posledice" iz člena 32(5) temeljne uredbe razumeti tako, da se nanaša le na zneske, ki niso bili izterjani, ali pa na te zneske skupaj s pripadajočimi obrestmi.

39 Na prvem mestu, iz tega sledi, da je odgovor na to vprašanje mogoče izpeljati iz dobesedne razlage člena 32(5) temeljne uredbe ob upoštevanju jasnega pomena izraza „finančne posledice". Glede tega je treba poudariti, da je ta izraz pomensko zelo širok in da zajema vse finančne učinke, povezane z neizterjavo zneskov, ki so

bili nepravilno izplačani. Med njimi pa so nujno obresti, ki bi morale biti plačane na podlagi člena 32(1) temeljne uredbe.

40 Na drugem mestu, to dobesedno razlago potrjuje člen 34(1)(a) temeljne uredbe, v skladu s katerim se „[v] smislu člena 18 [finančne uredbe] za namenske prejemke štejejo […] zneski, ki morajo biti v skladu s členi 31, 32 in 33 te uredbe vplačani v proračun Skupnosti, vključno s pripadajočimi obrestmi“.

41 Razlaga iz točke 39 je tudi skladna s splošno ureditvijo postopka potrditve obračunov. Člen 32(5) temeljne uredbe je namreč treba brati v povezavi s členom 32(1) te uredbe, ki pomeni splošni okvir na področju vračila zneskov, dolgovanih zaradi nepravilnosti ali malomarnosti pri uporabi sredstev, Skupnosti. Ker odstavek 5 tega člena v ničemer ne spreminja načela obračunavanja obresti, temveč le razdeli finančno odgovornost med državo članico in proračun Skupnosti v primeru neizterjave dolgovanih zneskov v razumnih rokih, iz tega nedvomno izhaja, da „finančne posledice“ iz člena 32(5) temeljne uredbe vključujejo zlasti glavnice in pripadajoče obresti.

42 Poleg tega je treba zavrniti tudi trditev, da beseda „obresti“ iz odstavka 5 člena 32 dokazuje voljo zakonodajalca, da uredi primer, drugačen od tistega iz člena 1 istega člena, ker naj bi se ta odstavek 5 nanašal samo na pavšalno in začasno potrditev. Seveda je res, da mora na podlagi tretjega pododstavka tega odstavka 5 država članica izvesti postopke izterjave. Iz tega nujno sledi, da bi bil lahko znesek finančnih posledic predmet naknadnih popravkov. Vendar ta možnost naknadnih popravkov zadeva le celoto finančnih posledic, izračunanih na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe, vključno s pripadajočimi obrestmi glavnih zneskov. Med upoštevanjem obresti iz

naslova finančnih posledic iz prvega pododstavka člena 32(5) temeljne uredbe in začasnostjo te potrditve torej ni nobenega protislovja.

43 Zato je treba zavrniti več trditev Italijanske republike glede, po eni strani, okoliščine, da se samo člen 32(1) temeljne uredbe izrecno nanaša na obračunavanje obresti, in, po drugi strani, dejstva, da naj bi člen 32(5) temeljne uredbe pomenil odstopanje od člena 32(1) in bi ga bilo torej treba razlagati ozko, ob upoštevanju dejstva, da izraz „obresti" v njem ni izrecno naveden.

44 Na tretjem mestu, iz preambule temeljne uredbe, zlasti iz uvodnih izjav 25 in 26, izhaja, da je namen sistema finančne soodgovornosti, uveden s členom 32(5) temeljne uredbe, varovanje finančnih interesov proračuna Skupnosti tako, da zadevni državi članici naloži del zneskov, dolgovanih zaradi nepravilnosti, ki niso bili izterjani v razumnem roku. Kot Komisija pravilno poudarja, je obveznost izterjave obresti, zapadlih med ugotovitvijo nepravilnosti in dejansko izterjavo zadevnih zneskov, kompenzacijska, če se obresti nanašajo na škodo, ki je začasno povzročena proračunu Skupnosti, ker ta ni prejel sredstev, obračunanih v njegovo korist. Zato bi bila njihova izključitev iz zneska, ki ga je treba izterjati, in torej znižanje zneska, ki bremeni zadevno državo članico, nezdružljiva z varovanjem finančnih interesov proračuna Skupnosti, saj bi ta tako nosil večino finančnih posledic neizterjave zneskov, dolgovanih zaradi nepravilnosti, v razumnem roku.

45 Na četrtem mestu, treba je poudariti, da je načelo, da so obresti glede na glavnico stranske in se računovodsko obravnavajo enako kot glavnica, splošno veljavno v okviru ureditve proračuna Skupnosti, kot je določeno v členu 86(1) Uredbe št. 2342/2002, sprejete za izvedbo člena 71(4) finančne uredbe, ki določa, da se „[b]rez poseganja v kakršne koli posebne določbe, ki izhajajo iz uporabe sektorskih predpisov, […] za vsak znesek terjatev […] zaračunajo obresti […]".

46 Ob upoštevanju navedenega je torej treba ugotoviti, da Italijanska republika nepravilno zatrjuje, da je Komisija napačno razlagala člen 32(5) temeljne uredbe s tem, da je v zneske, dolgovane iz naslova te določbe, vključila obresti.

47 Tega sklepa ne more omajati trditev Italijanske republike, da ne more uporabiti člena 32(5) temeljne uredbe, ker ji člen 2033 codice civile prepoveduje natančno določitev izhodišča za izračun obresti, dokler ni terjatev sodno ugotovljena.

48 Prvič, taka napotitev na nacionalno pravo ni upoštevna glede edinega vprašanja, ki se obravnava v okviru te tožbe, in sicer razlage člena 32(5) temeljne uredbe in, natančneje, vprašanja, ali je na podlagi te določbe treba upoštevati obresti.

49 Drugič, res je, da morajo v sporih glede vračila zneskov, ki so bili po pravu Skupnosti izplačani brez pravne podlage, če ni predpisov prava Skupnosti, odločati nacionalna sodišča v skladu s svojim nacionalnim pravom in ob upoštevanju omejitev, ki jih določa pravo Skupnosti, tako da podrobna pravila nacionalnega prava ne morejo povzročiti, da bi bilo izvajanje predpisov Skupnosti praktično nemogoče, uporaba nacionalne zakonodaje pa mora biti nediskriminatorna glede na postopke, v katerih se odloča o nacionalnih sporih enake vrste (glej sodbo Sodišča z dne 13. marca 2008 v združenih zadevah Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening in drugi, od C-383/06 do C-385/06, ZOdl., str. I-1561, točke od 48 do 50 in navedena sodna praksa). Čeprav iz tega nujno izhaja, da je treba vsako postransko vprašanje v zvezi s tem, da Italijanska republika izterja zneske, nepravilno izplačane iz proračuna Skupnosti, ki ni urejeno z določbami Skupnosti, reševati v skladu z upoštevnimi pravili nacionalnega prava, pa ta uporaba nacionalnega prava ne more povzročiti dvoma o načelu upoštevanja obresti na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe.

50 Končno, tretjič, Komisija pravilno poudarja, da dejstvo, da je plačilna agencija v zneske, ki ji jih je sporočila za izračun zneskov iz odločb 2008/396 in 2008/394, vključila obresti, dokazuje, da ni nemogoče vključiti teh obresti v zneske, ki jih morajo države članice vrniti na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe. Poleg tega je treba ugotoviti, da Italijanska republika Komisiji ni sporočila vsote zneskov, dolgovanih na podlagi člena 32(5) temeljne uredbe, brez kapitaliziranih obresti.

51 Iz vsega navedenega izhaja, da Komisija ni napačno uporabila prava pri razlagi člena 32(5) temeljne uredbe s tem, da je presodila, da je treba obresti upoštevati pri zneskih, ki jih država članica dolguje na podlagi te določbe.

52 Zato je treba tožbi v celoti zavrniti.

Stroški

53 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

54 Ker Italijanska republika ni uspela, se ji v skladu s predlogom Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. Zadevi T-274/08 in T-275/08 sta združeni za izdajo sodbe.

2. Tožbi se zavrneta.

3. Italijanski republiki se naloži plačilo stroškov.

Vilaras Prek Ciucă

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 22. aprila 2010.

Podpisi